

תה"ג 5049/12/19 - היועץ המשפטי לממשלה נגד יגאל חלווני ט' 9114359, פינחס פליקס עטיה

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 5049-12-19 מדינת ישראל נ' חלווני ואח'

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
העותר
היועץ המשפטי לממשלה
באמצעות המחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה
על ידי ב"כ עו"ד ינאי גורני

נגד
המשיבים

1. יגאל חלווני ט' 9114359
על ידי ב"כ עוה"ד אבי חימי, משה וייס ואלי כהן
2. פינחס פליקס עטיה
על ידי ב"כ עו"ד יורם שפטל

החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיבים, יגאל חלווני ופינחס פליקס עטיה, כברי הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין ביצוע ריבוי עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, במסגרת קבוצה עבריינית מאורגנת, בהן הם מואשמים בנורבגיה.

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין נורבגיה קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעתירה).
2. ביום 1.12.19 הגישה ממשלת נורבגיה, באמצעות שגרירותה בישראל, בקשה להסגיר לידיה את המשיבים בגין עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות שנעברו במסגרת קבוצה עבריינית מאורגנת (להלן: "**בקשת ההסגרה**") (נספח ג' לעתירה).
3. ביום 1.12.19 הורה שר המשפטים דאז, מר אמיר אוחנה, מכוח סמכותו לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיבים לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הם ברי הסגרה לנורבגיה (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות שעיקרן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות, במסגרת קבוצה עבריינית מאורגנת), על פי סעיפים שונים בקודקס הפלילי הנורבגי. ביום 2.12.19 הגיש העותר את העתירה דנן.
4. לפי סעיף 2(א) לחוק: "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**", העבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירות שהעונש המקסימלי הקבוע בצידן הוא עד 5 שנות מאסר, עבירות התחזות לאדם אחר בנסיבות מחמירות - עבירות לפי סעיף 441 לחוק העונשין, עבירות שהעונש המקסימלי הקבוע בצידן הוא עד 5 שנות

עמוד 1

מאסר).

בקשת ההסגרה

5. מבקשת ההסגרה ומחומר הראיות המצורף לה עולה, כי בימים 23.9.19 עד 8.10.19 ביצעו המשיבים עבירות מרמה נרחבות, במספר הזדמנויות, כלפי חברת Edison Norge AS, org בנורבגיה (להלן: "**החברה הנורבגית**"), שהיא חברת בת של חברה שמושבה באיטליה (להלן: "**החברה האם**"). המרמה בוצעה בשיטה המכונה "הנדסה חברתית" או "הונאת מנכ"ל". המשיבים פנו לפיירלואיג'י נאלין, מנהל בחברה הנורבגית (להלן: "**המתלונן**"), כביכול בשם החברה האם. המשיבים התחזו למנהל בחברת האם, ניקולא מונטי (להלן: "**מונטי**") תוך שימוש בפרטיו, וכן לעו"ד בשווייץ, פרנצ'סקו פורטולנו, הפועל לכאורה מטעם חברת האם (להלן: "**עורך הדין**"). המשיבים הורו למתלונן להעביר סכומי כסף גדולים לחברות בהונג-קונג, לכאורה לצורך עסקה חשאית מאת חברת האם.

6. הקשר הראשוני נוצר עם המתלונן באמצעות דוא"ל, מכתובת שנחזתה להיות כתובתו המשרדית של מונטי בחברה האם. בהמשך עמדו המשיבים בקשר עם המתלונן באמצעות כתובות הדוא"ל nicolamonti62@gmail.com ו- f.portolano@portolanolaw.ch, שנחזו להיות כתובת הדוא"ל הפרטית של מונטי וכתובת הדוא"ל של עורך הדין. כמו כן, עמדו המשיבים בקשר עם המתלונן באמצעות שיחות קוליות בתכנה Skype ובתכנה ווטסאפ.

7. בהתאם להנחיות שניתנו לו על ידי המשיבים, העביר המתלונן במספר הזדמנויות, ובאמצעות מתן הוראות לבנק Danske Bank בנורבגיה, שבו התנהל החשבון של החברה הנורבגית, סכומי כסף שונים לחשבונות בנק של חברות בהונג-קונג, כאשר הוא מאמין כי כך התבקש על ידי מנכ"ל חברת האם. סכומי הכסף, שהועברו כתוצאה ממעשי המרמה של המשיבים, מצטברים לכדי 13,645,000 דולר אמריקאי וכן 500,000 אירו (סה"כ כ-150,000,000 קרונות נורבגיות). נכון למועד הגשת העתירה, כספים אלה לא הושבו לבעליהם, ולא נמסר כל עדכון בעניין עד ליום מתן החלטה זו.

חומר הראיות

8. לבקשת ההסגרה צורף חומר הראיות ולהלן עיקריו: דו"ח ממשטרת נורבגיה בו מפורטת תלונת המתלונן, אשר צורפו לה תיעודי העברות וכן תכתובות דוא"ל בין המתלונן לנחזה למונטי, לעורך הדין ולבנק; הודעת המתלונן במשטרת נורבגיה; הודעת דוא"ל ממונטי האמיתי בה טוען כי מעולם לא נתן הנחיות למתלונן; דו"חות ממשטרת ישראל המתארים כיצד נתפסו טלפונים ניידים בחזקת המשיבים בעת מעצרם; דו"ח חיפוש בטלפונים הנ"ל; חקירות המשיבים בישראל; תמלילי שיחות להם מצורף מזכר השוואת קולות המזהה את הקולות בהקלטות שיחות ההונאה לכאורה עם קולות המשיבים בחקירתם.

9. בהמשך, צורפו הודעת מונטי האמיתי במשטרת נורבגיה, וכן מזכר ממשטרת נורבגיה המפרט בדיקת נתונים מהטלפונים שנתפסו בעת מעצר המשיבים. בנוסף, בעקבות החלטתי שהתקבלה בדיון שהתקיים ביום 17.5.20, צורפו קטעי ווידאו המתעדים את מעצרם של המשיבים וכן תיעוד חזותי של חקירותיהם.

טענות הצדדים

10. בפתח דבריו, טען ב"כ משיב 2, כי יש לדחות את העתירה על הסף, משום שלא מתקיים התנאי הקבוע בסעיף 2א(א)(2) לחוק. לדבריו, הדרישה היא כי יוגש כתב אישום כנגד המשיבים ודרישה זו אינו מתקיימת, משום שלא

הוגש כתב אישום בנורבגיה אלא המשיבים רק "הואשמו", כלשונו. לתמיכה בטענה זו הגיש ב"כ משיב 2 תצהיר מאת פרקליטה מנורבגיה, בו נכתב כי נגד המשיבים אין כתב אישום ("tiltale" בנורבגית) אלא הם מואשמים ("siktet" בנורבגית). לטענתו, לא הוגש כתב אישום משום שאין בידי ממשלת נורבגיה די ראיות על מנת להעמיד את המשיבים לדין.

11. בנוסף, טען ב"כ משיב 2, כי למשיבים עומדת הגנה מן הצדק, וזאת לאחר שלדבריו ב"כ העותר הטעה את בית המשפט באופן חוזר ונשנה. ב"כ משיב 2 פירט באריכות דוגמאות להטעיה מכוונת, לכאורה, מצד ב"כ העותר, ואביא להלן את תמציתן:

א. תחילה נטען, כי משיב 2 אינו אזרח ישראל ועל כן לא עומדת לו הזכות לרצות את מאסרו בישראל, מכוח סעיף 1א לחוק. לטענת ב"כ משיב 2, לב"כ העותר היה ידוע כי מרכז חייו של משיב 2 בישראל, וזאת על פי פלט כניסות ויציאות מישראל שהיה בידיו המוכיח זאת. בנוסף, ידע ב"כ העותר כי למשיב 2 כתובת מגורים וכן פרטי עסק בישראל. לדידו, משמעות הדברים היא כי ב"כ העותר ניסה ביודעין להטעות את בית המשפט לחשוב שמשיב 2 אינו תושב ישראל, בעוד הוא עצמו ידע כי לא כך פני הדברים.

ב. לטענת ב"כ משיב 2, ההבדל האמור לעיל בין האשמה לכתב אישום היה ידוע לב"כ העותר עוד מלכתחילה, וגם בעניין זה הטעה את בית המשפט בכוונה תחילה באומרו כי הוגש כתב אישום נגד המשיבים.

ג. הראיה העיקרית הקושרת את המשיבים לביצוע העבירות, היא הימצאותם של מכשירי הטלפון בידיהם, כפי שיפורט בהמשך. לטענת ב"כ משיב 2, תיעוד המעצר בוודאו מראה כי דו"ח השוטר אינו תואם את המציאות. לדבריו, הן שקריו לכאורה של השוטר והן אי הגשת הסרטון על ידי ב"כ העותר, ביודעו כי הסרטון סותר את הדו"ח, מהווים הטעיה מכוונת כלפי בית המשפט.

ב"כ משיב 2 הפנה לפסיקה אמריקאית בעניין **דמיאניוק נ' פטרובסקי**, שם בית המשפט הפדרלי לערעורים ביטל את פסק הדין שהורה על ההסגרה, משום שהתביעה הסתירה במכוון ממבוקש ההסגרה ראיות מהותיות לטובתו. לדידו, על בית המשפט לגזור גזרה שווה מהמקרה הנ"ל לענייננו ולדחות את העתירה.

12. עוד טען ב"כ משיב 2 להגנה מן הצדק, משום שב"כ העותר סירב לתרגם את חומר הראיות לשפה העברית, בטענה שמשיב 2 אינו יודע עברית. זאת בעוד, שב"כ משיב 2 אינו דובר איטלקית והיה עליו לעמול על תרגום החומרים לעברית. ב"כ משיב 2 הרחיב על חשיבות השפה העברית במדינת ישראל, וציין כי לאור חוק יסוד: ישראל - מדינת הלאום של העם היהודי (להלן: "**חוק יסוד הלאום**"), חשיבות זו מקבלת משנה תוקף.

13. עוד טען ב"כ משיב 2, כי לא מתקיימת דרישת ההדדיות כפי שנקבעה בסעיף 2א(ב) לחוק ההסגרה. לדבריו, נורבגיה אינה מסגירה את אזרחיה כלל, ועל כן על מדינת ישראל לנהוג באופן דומה עם אזרחיה שלה. לתמיכה בטענתו הגיש ב"כ משיב 2 מסמך המתאר את מדיניות נורבגיה כפי שמעוגן בחוק ההסגרה הנורבגי, שם נאמר כי אזרחים נורבגים לא יוסגרו (סעיף 2 לחוק ההסגרה הנורבגי). מדיניות זו מעוגנת בסעיף 6(1)א לאמנה הקובעת כי מדינה רשאית לסרב להסגיר את אזרחיה. לטענת ב"כ משיב 2, ככל שנורבגיה עומדת על זכות זו, ישראל חייבת גם היא לעמוד עליה, מכוח דרישת ההדדיות. לכך הוסיף ב"כ משיב 2, כי נורבגיה אף לא מתחייבת להעמיד לדין את אזרחיה המבוקשים להסגרה, כפי שנדרש בסעיף 8 לאמנה.

14. בנוסף, טען ב"כ משיב 2, כי ישנה חוקתית נגד הסגרה מכוח סעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

ב"כ משיב 2 פירט באריכות על חומרת הפגיעה ביהודי כאשר מוסגר להישפט אצל "גויים", והביא לכך סימוכין ממסורת ישראל, וכן מההיסטוריה החקיקתית של דיני ההסגרה בישראל. כמו כן טען, שצמצום דרישת הראיות ל"אחיזה לאישום" בלבד, אינה חוקתית ונוגדת את ההגנה נגד הסגרה כפי שמתבטאת בחוק היסוד. כך, לדבריו, הסגרת יהודי בכלל, והמשיבים בפרט, נוגדת את חוק היסוד ואינה חוקתית.

15. לבסוף, טען ב"כ משיב 2, שגם לגופה של הבקשה, אין די בראיות המצורפות כדי לעמוד בדרישת ה"אחיזה לאישום". לדבריו, אין כל ראייה לכך שהמשיבים היו חלק מהמרמה הנטענת. המשיבים אינם חולקים על העובדה כי התבצעה הונאת מנכ"ל כנגד החברה הנורבגית, אלא שלדבריהם, הם כלל לא לקחו בה חלק. לטענת ב"כ משיב 2, אין כל ראיה על הערבת כספים לכיסו של משיב 2, וכן אין ראיה הקושרת את המשיבים להתחזות ולמעשי המרמה. הראיה המוגשת היא טלפונים ניידים אשר מהם, לכאורה, נעשו תיאומים ונשלחו ההודעות המתחזות למנכ"ל החברה הנורבגית, וכן ד"ח מעצר ממנו עולה כי הטלפונים הנ"ל היו בחזקת המשיבים. כאמור, לטענת ב"כ משיב 2, מדובר בדו"ח כוזב, אשר עומד בסתירה לתיעוד החזותי של המעצר. בנוסף, לעניין הנסיבה המחמירה, התארגנות עבריינית, טען ב"כ משיב 2 כי אף הראיות לכאורה שצורפו לבקשה אינן תומכות בנסיבה זו. לדבריו, על מנת לקיים את דרישת ההתארגנות בנורבגיה, נדרשים שלושה אנשים לפחות, וכעת עומדים לדין רק שניים. כחיזוק לדבריו, הפנה ב"כ משיב 2 לחוות הדעת שצירף, לפיה יש להוכיח את קבלתו של הכסף על מנת להרשיע בקבלת דבר במרמה, וכן כי מעולם לא הוגש כתב אישום בעבירת מרמה בנסיבות מחמירות בנסיבת הפשיעה המאורגנת. לפיכך, לדבריו, אין ראיות נגד המשיבים, ועל כן יש לדחות את העתירה.

16. ב"כ משיב 1 הצטרפו לדבריו של ב"כ משיב 2, והוסיפו כי יש לשים לב לאקראיות, לכאורה, במעצר המשיבים שיש בה כדי ללמד על הסיבה לכך שעוד לא הוגש כתב אישום, לדבריהם. לטענתם, הבקשה לא בשלה והיא מוקדמת ביחס לראיות כנגד המשיבים. בעניין הטענה בדבר הפער בין האשמה לכתב אישום, כאמור, הוסיפו כי בעתירה נאמר בפירוש שהוגש כתב אישום, וזאת בניגוד למציאות המשפטית בנורבגיה, לדבריהם.

17. מנגד, טען ב"כ העותר, שאין כל פגם בבקשת ההסגרה. ב"כ העותר חזר על האמור בעתירה ובבקשת ההסגרה וציין, כי ב"כ המשיבים לא חלקו על עובדות ההונאה עצמה מלבד הקשר של המשיבים להונאה.

18. בעניין המרכיב הראייתי, טען ב"כ העותר כי הדרישה היא רק ל"אחיזה לאישום", כלומר ראיות לכאורה שהיו מספיקות להעמידם לדין בישראל. לדידו, בראיות שצורפו לבקשת ההסגרה מתקיים התנאי, ואין לנהל דיון מעמיק בראיות בבית המשפט בישראל. ב"כ העותר פירט בהרחבה את הראיות שמוכיחות, לכאורה, את קיומה של ההונאה עצמה, בין היתר, את הודעות הדואר האלקטרוני ואת ההעברות הבנקאיות. אשר לטענת ב"כ משיב 2 כי יש ראיות אך ורק להעברות להונג קונג ולא למשיבים, השיב ב"כ העותר כי לצורך הוכחת יסודות העבירה בישראל אין צורך להראות למי הועברו כספים, אלא די בכך שיצאו מידי נפגע ההונאה. לפיכך, די בראיות לעניין ההעברות להונג קונג כדי לקיים את התשתית הראייתית הדרושה להסגרת המשיבים. אשר לרכיבי העבירה המלאים בנורבגיה, מקומם להתברר במשפט שיתנהל שם.

19. בנוסף, תיאר ב"כ העותר את הליך מעצרו של המשיבים, שבמהלכו, לכאורה, נתפסו אצלם הטלפונים הניידים, שנקשרו לאחר מכן לביצוע ההונאה. לעניין משיב 1, נטען כי בעת מעצרו השליך מכיסו טלפון נייד, איפון לבן, ולאחר מכן הכחיש שהטלפון שייך לו. לעניין משיב 2, נטען כי בעת מעצרו נמצא בידו תיק, ובו שלושה טלפונים ניידים, ששניים מהם אישר ששייכים לו, ולגבי המכשיר השלישי הכחיש ששייך לו. ב"כ העותר הציג לבית המשפט את תיעוד הווידאו של מעצר המשיבים, כאשר לדבריו הוא משקף נאמנה את הנתען בעניין

הטלפונים הניידים.

20. לעניין אמינות הדו"ח של השוטר, אשר לגביו טענו ב"כ המשיבים כי הוא כוזב ואינו עומד בקנה אחד עם התיעוד בוודאו, השיב ב"כ העותר כי אין סתירה מהותית וניתן להסביר את הדו"ח כך שיתאים לנראה בוודאו. ב"כ העותר חזר על טענתו שאין קובעים בשלב זה ממצאי מהימנות אלא רק האם יש בראיות משום "אחיזה לאישום". אמינות הדו"ח, וכן המסקנות מחקירת המשיבים בקשר לטלפונים, מקומם להיקבע בנורבגיה.

21. בהמשך תיאר ב"כ העותר בפירוט את הנתונים שהוצאו מהטלפונים שנתפסו ואת הראיות לכך שטלפונים אלה מלאו תפקיד מרכזי בהליך ההונאה. בין השאר, ציין תיעוד שיחות טלפון למתלונן, התקשרויות בתכנת סקייפ עם המתלונן. כמו כן, תיאר השוואה בין קולות המשיבים לבין שיחות מוקלטות בין המתלונן למתחזים, אשר מראה לכאורה כי המשיבים הם המתחזים הנטענים.

22. אשר לטענה בדבר הפער בין האשמה לכתב אישום, לכך השיב ב"כ העותר כי בכתב האשמות שהוגש, מתקיימת הדרישה של הסגרה "לשם העמדה לדין". לטענתו, אין לעמוד בדווקנות על המושגים הדיוניים, אלא על פרשנות תכליתית של האמנה. לדבריו, הסגרה היא לצורך העמדה לדין גם לא הוגש בפועל כתב אישום, אלא יש מסמך אחר בדרך להגשת כתב אישום. לכך הוסיף, כי גם כאשר מדינת ישראל מבקשת הסגרה ממדינות זרות, לעתים טרם הוגש כתב אישום מסתפקים בהתחייבות להגשת כתב אישום מיד עם שמיעת גרסת המבוקש.

23. אשר לטענה כי אין ראיות למרכיב הקבוצה המאורגנת לצורך דרישת הנסיבות המחמירות, לכך השיב ב"כ העותר, כי לעניין נסיבות מחמירות בקודקס הנורבגי, די בריבוי עבירות. בנוסף, טען כי הדרישות הספציפיות לעניין קיום תנאי החוק, יקבעו בהליך בנורבגיה, ואין מקומם בדיון בהסגרה, בפרט כשהסגרה מדובר על סעיפי חוק ואין צורך להידרש לנסיבות ספציפיות. עוד הוסיף, כי ניסיון החיים מלמד, שהונאה בהיקף כזה, דורשת יותר מאשר שני האנשים שמבצעים את שיחות הטלפון, ויש להניח כי ישנם מעורבים נוספים במרמה, ושאלה זו תתברר בהליך ההוכחות בתיק העיקרי.

24. לעניין ההדדיות, טען ב"כ העותר שדרישת ההדיות מתקיימת גם אם המדינה האחרת אינה מסגירה את אזרחיה, אלא מעמידה אותם לדין. לכך הוסיף, כי אם ייקבע שנורבגיה לא מקיימת את דרישת ההדדיות משום שהיא אינה מסגירה את אזרחיה, ייווצר מצב שמדינת ישראל היא מקלט לעבריינים מנורבגיה וממדינות אחרות. לעניין הטענה כי מדובר במדינה אנטישמית, השיב ב"כ העותר כי לא הוצגו ראיות לכך, והפנה בעניין זה למסמך בדבר מצב זכויות האדם בנורבגיה המתייחס לתכניות נגד אנטישמיות. על כן, לדידו, אין מניעה להורות על הסגרת המשיבים.

25. לעניין חוקיות חוק ההסגרה, טען ב"כ העותר כי בית המשפט העליון כבר דן בסוגיות אלה ואין צורך להידרש אליהן בענייננו.

26. לעניין מירב הזיקות, טען ב"כ העותר כי בענייננו מירב הזיקות הם לנורבגיה, זאת משום ששם נמצאים נפגעי העבירה, שם נגנבו הכספים ושם נגרם הנזק. כן הוסיף שחלק ניכר מהעדים נמצאים בנורבגיה.

27. לבסוף, לעניין ההגנה מן הצדק, טען ב"כ העותר כי בכל שלבי ההליך ניצמד לנתונים שהיו בידיו ופעל על פיהם, ובהמשך כשעמדו לפניו נתונים נוספים שינה בהתאם את עמדתו. כך, כאשר גילה שמרכז חייו של משיב 2 בישראל, ביקש ממשלת נורבגיה התחייבות לכך שאם משיב 2 יוסגר וייגזר עליו עונש מאסר, הוא יוכל לרצותו בישראל.

28. מכאן, לדידו, נתמלאו התנאים בסעיף 2א ובסעיף 9 לחוק, ובכפוף לסייג הסגרת האזרח בסעיף 1א בעניין משיב 2, יש להכריז על המשיבים כברי הסגרה לנורבגיה.

29. בתשובה, חזר ב"כ משיב 2 על טענותיו בענין הטעית בית המשפט באופן מכוון, וכן על טענותיו בדבר כתב האישום שלא הוגש ובדבר הראיות שלדידו לא ממלאות את הדרישה לאחיזה לאישום.

דין והכרעה

30. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי בפשיעה, ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

31. סעיף 2א לחוק מציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו, ישראל ונורבגיה חתמו על **האמנה האירופית** בדבר הסגרה כאמור. בנוסף נדרש, כי אדם נאשם או נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על תנאי זה חלקו ב"כ המשיבים בטענה כי טרם הוגש כתב אישום בענין המשיבים על כן הם אינם בגדר "נאשמים". תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). גם על התקיים תנאי זה חלקו ב"כ משיבים, משום שלדבריהם נורבגיה אינה מסגירה את אזרחיה.

32. הסייגים להסגרה מנויים בסעיף 2א(ב) לחוק, וסייג נוסף קבוע בסעיף 1א לחוק-"סייג להסגרת אזרח". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראל ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר. אין חולק, כי המשיב 2 הוא אזרח ישראל אשר היה תושב ישראל בעת ביצוע העבירות נושא העתירה, וכי משיב 1 אינו אזרח ישראל.

יריעת המחלוקת

33. המחלוקת בין הצדדים נעוצה בשלושה מוקדים: ראשית, האם מתקיימים דרישות הסף להסגרה, קרי הדדיות בהסגרה עם נורבגיה והסגרה לשם העמדה לדין, כאשר לטענת ב"כ המשיבים, השלב בו ההליך עומד בנורבגיה אינו העמדה לדין משום שטרם הוגש כתב אישום, וכן לא מתקיימת דרישת ההדדיות משום שנורבגיה אינה מסגירה את אזרחיה. שנית, האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בענין הנטל הראייתי הדרוש להסגרה, כאשר לטענת ב"כ המשיבים, הקישור בין המשיבים למעשים המיוחסים להם מבוסס על דו"ח כוזב ועל כן אין די ראיות להסגרתם. שלישית, האם עומדת למשיבים הגנה מן הצדק עקב הטעיה של בית המשפט על ידי ב"כ העותר. בנוסף, טוענים ב"כ המשיבים כי ככלל הסגרה אינה חוקתית עקב חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וחוק יסוד הלאום וכן נוגדת את עקרונות מורשת ישראל והעם היהודי, ובפרט כאשר מדובר במדינה "אנטישמית", לטענתם.

הסגרה לצורך העמדה לדין או חקירה

34. אשר לטענה, כי לא הוגש כתב אישום אלא רק כתב האשמות, כלשון ב"כ המשיבים, ועל כן לא מדובר בהסגרה לשם העמדה לדין, אני סבורה כי אין בטענה זו ממש, כפי שיפורט בהמשך. אומנם סעיף 2 לחוק נוקט בלשון "נאשם", אולם נפסק לא אחת מפי בית המשפט העליון, כי הדרישה אינה לכתב אישום במובנו הפורמלי, אלא לתחילת הליכים פליליים אשר מהווים אינדיקציה לכוונה להעמדה לדין. יפים לענייננו דברי כב' הנשיא א' ברק בע"פ 5275/01 ז'ורבלוב נ' מדינת ישראל (14.5.02):

"כלום יש לפרש את המונח "נאשם" בסעיף 2א(א)(2) לחוק כמחייב הגשת כתב-אישום כנגד אותו אדם או העמדתו לדין במדינה המבקשת את הסגרתו? התשובה לשאלה זו היא בשלילה. כבר נקבע, כי "מתן צו-ההסגרה אינו מותנה בביצוע השלב האחרון של ההליך, היינו בהגשת כתב-האישום לבית-המשפט, אלא די בכך שננקטו ההליכים הדרושים לשם העמדתו לדין של המבוקש והם מתנהלים לפי דין הארץ המבקשת הסגרתו" (ע"פ 507/74 מרגורין נ' מדינת ישראל, בעמ' 703). (שם, פסקה 8).

35. מכאן, שאף אם נקבל את טענותיהם של ב"כ משיבים במלואם, אשר למעמדם של המשיבים על פי הדין החל בנורבגיה ובישראל, לאור קביעותיו של בית המשפט העליון, די בכך שהסגרה היא לצורך העמדה לדין גם אם לא הוגש בפועל כתב אישום, כפי שנמצא בעניינם של המשיבים. על כן אני קובעת, כי הדרישה בסעיף 2 לחוק, התקיימה.

הדדיות

36. אשר לטענה כי לא מתקיימת דרישת ההדדיות משום שנורבגיה אינה מסגירה את אזרחיה, בעוד במקרה דנן מבוקשת הסגרה של אזרח מדינת ישראל, לא מצאתי לקבל גם טענה זו. ראשית, אף אם נקבל את הטענה כי נורבגיה אינה מסגירה את אזרחיה, טענה שלא הוכחה כדבעי, חזקה על העותר שלא היה מגיש עתירה זו לולא התקיימה דרישת ההדדיות בחוק ההסגרה. שנית, נקבע בפסיקת בית המשפט העליון, כי עיקרון "או הסגרה או שפיטה" מקיים את דרישת ההדדיות. כלומר, ככל שהמדינה המבקשת, שופטת את אזרחיה אשר מסרבת להסגירם, היא מקיימת את הדרישה. יפים לענייננו דברי כב' השופט מ' חשין בע"פ 7569/00 יגודיב נ' מדינת ישראל (23.5.02):

"הדדיות בהקשר של הסגרה אין פירושה אפוא אקוויוולנטיות מוחלטת אלא הדדיות בערך-ובקירוב, אקוויוולנטיות מהותית ועקרונית. זה הרקע לפירוש ההדדיות בהסגרה, ועל רקע זה מסכימים הכול כי העיקרון של "או הסגרה או שפיטה" עולה בקנה אחד ומתיישב עם עקרון ההדדיות. אין אקוויוולנטיות מלאה בין שתי החלופות, אך במהותה ובליבתה מתקיימת דרישת ההדדיות (הגמישה). כך תושג התכלית העיקרית, וכך ניהנה מפרייה של ההדדיות: שיתוף פעולה בין המדינות." (שם, פסקה 57)

37. לתמיכה בטענותי בהקשר זה, הפנה ב"כ משיב 1 לבש"פ 4596/05 רזנשטיין נ' מדינת ישראל (30.11.05), שם דובר בחשיבות דרישת ההדדיות ובהכרחיות שלה ליחסים בינלאומיים תקינים. אומנם אין חולק על חשיבותה של דרישה זו, אולם אין בכך כדי לאמץ את הפרשנות הצרה לה טוענים ב"כ המשיבים. אני סבורה, שכאשר מדינה אינה מסגירה את אזרחיה, אך מעמידה אותם לדין בשטחה, היא מקיימת את דרישת ההדדיות במובנה הרחב, כפי שנקבע בפסיקה, כאמור, אין בכך כדי להמעיט בחשיבות יחסי ההדדיות בענייני הסגרה.

דיות הראיות

38. הנטל הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח לפניו שישנן **"ראיות שהיו מספיקות כדי להעמיד לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו"**. בית המשפט העליון חזר ושנה, כי הרף הראייתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על מבוקש כבר-הסגרה, הוא **"אחיזה לאישום"**. הודגש, שהליך ההסגרה אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושכסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם. עוד הודגש, שהליך ההסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. אין מדובר בשני "משפטים פלייט" המתקיימים בזה אחר זה, אלא בהליכים שונים במטרתם ובדרך התנהלותם. ראוי, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ 8010/07 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (13.5.09), בפסקה 17: **"אכן, מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלייט, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בעניין משקלן של הראיות, ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום'."**

39. כך נקבע בעניין טיבן של הראיות, בע"פ פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.16): **"כידוע, הליך ההסגרה דורש כי בחומר הראיות תהיה 'אחיזה לאישום' בלבד, וכפי שנאמר בע"פ 9026/1 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פס' 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012): 'כל שבית המשפט נדרש לבחון בהליך הסגרה הוא האם יש בחומר הראיות שהוגש, על פניו, כדי להצדיק פתיחת משפט פלייט לבירור אשמתו או חפותו של מי שהסגרתו התבקשה'; בעניין סירקיס הובהר כי 'אין מקום להעריך את חומר הראיות אם מהימן הוא אם לאו, ואף אין מקום לשקילתן של הראיות, ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן' (שם, עמ' 348-349). על כן, כפי שציין המשיב, בית המשפט בפניו מתנהל ההליך הפלייט המרכזי, בפניו תיפרס מלוא התמונה הראייתית, הוא הפורום הראוי לבחינת טענה זו" (שם בפסקה 53). כך גם פסק לאחרונה בית המשפט העליון בע"פ 6003/19 אריה גרינס נ' מדינת ישראל (3.9.20), שם בפסקאות 22-23.**

40. ב"כ המשיבים טענו, כי לא התקיימה דרישת סעיף 9 לחוק בעניין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה, שכן הראיה היחידה הקושרת את המשיבים לעבירה, לדבריהם, מבוססת על דו"ח כוזב ועל כן למעשה אין די ראיות נגד המשיבים.

41. כעת אדון בקצרה בכלל הראיות שצורפו לבקשת ההסגרה, ובהמשך אדון בטענת ב"כ המשיבים, אשר לדו"ח השנוי במחלוקת.

42. להלן אפרט את הראיות שהוצגו להוכחה לכאורה של עבירות המרמה:

א. דו"ח ממשטרת נורבגיה מיום 11.10.19 (נספח 7 לבקשת ההסגרה), בו מפורטת תלונת המתלונן אודות הפניה מאת המתחזה למונטי, והעברות הכספיים שביצע תחת ההוראה הכוזבת. לדו"ח צורפו המסמכים הבאים:

i. פירוט מאת המתלונן על השתלשלות

הקשר עם המתחזים, וכן על האופן בו נודע למתלון כי מדובר בהונאה, לאחר שהתעורר החדש במחלקת הכספים בחברה הנורבגית אודות ההעברות.

ii. טבלה המפרטת את העברות הכספים, סכומיהן, מועדיהן והחברות הנמענות, וכן תדפיסים המתעדים את ההעברות הנ"ל.

iii. תכתובות דוא"ל בין המתלון למתחזה למונטי, לעורך הדין ולבנק. מהתכתובות עולה, כי הקשר הראשוני עם המתלון נעשה הכתובת דוא"ל שנחזתה להיות כתובתו המשרדית של מונטי בחברת אדיסון, בה הוא מפרט כי נדרשת עזרתו של המתלון בטיפול בעסקה חשאית, כי רק המתלון יכול לסייע בכך בשל כישוריו וניסיונו, וכי עליו להיות בקשר עם עורך הדין מטעמו לשם ביצוע ההנחיות. בהמשך, ההתכתובות היא עם כתובת הדוא"ל הפרטית של מונטי, לכאורה. ההתכתובות כוללת את ההנחיות מאת "מונטי" ו"עורך הדין" להעברות הכספים, את הנחיות המתלון לבנק, וכן את וידוא ואישור ביצוע הפעולות. ההתכתובות בין המתחזים למונטי ולעורך הדין נעשו באיטלקית (לבקשה צורף תרגום לאנגלית של ההודעות, נספח 8 לבקשת ההסגרה).

ב. הודעת המתלון במשטרת נורבגיה מיום 16.10.19, בה הוא מגולל את פרטי המקרה ומתאר את ההודעות הדוא"ל שקיבל ואת שיחותיו עם המתחזים, כמתואר לעיל (נספח 13 לבקשת ההסגרה).

ג. הודעת דוא"ל ממונטי "האמתי" מיום 22.11.19, בה הוא טוען כי מעולם לא נתן את ההנחיות למתלון, וכי כתובות הדוא"ל שלו הן שונות מהכתובות שנעשה בהן שימוש מול המתלון וכי למעשה אינו מחזיק כלל בכתובת דוא"ל פרטית של gmail (נספח 14 לבקשת ההסגרה).

ד. הודעת מונטי "האמתי" במשטרת נורבגיה, בה טען כי לא היה בקשר עם המתלון בזמן ביצוע המרמה, וכי כתובות הדוא"ל אינן שייכות לו.

43. להלן אפרט את הראיות הקושרות, לכאורה, את משיב 1 למרמה:

א. דו"חות פעולה ממשטרת ישראל (השוטרים שוטה אוזילוב ויעקב דניאל) מיום 16.10.19, המתארים את מעצר משיב 1 במכון לשטיפת רכבים בהרצליה. דו"חות אלה מתארים, בין היתר, כי משיב 1 התנגד למעצרו וכן השליך מכיסו לאחר טלפון אייפון לבן (טלפון זה נתפס והכיל נתונים שיפורטו בהמשך) (נספח 11 לבקשת ההסגרה).

ב. דו"ח צפייה ממצלמות אבטחה במקום המעצר, מאת משטרת ישראל, המתאר כי משיב 1 נצפה מוציא חפץ מכיסו ומשליכו לאחר עם כניסת השוטרים למקום (נספח 12 לבקשת ההסגרה).

ג. סרטון וידאו ממצלמות האבטחה במקום המעצר, בו תועד משיב 1 נכנס לחנות עם טלפון נייד. בהמשך, כאשר נכנסים שוטרים למקום, נראה משיב 1 משליך מכיסו טלפון נייד, אחר מזה שהיה

בידו קודם לכן. לפי דו"ח המשטרה, זה הטלפון מסוג אייפון לבן הקשור, להונאה.

ד. חקירת משיב 1 מיום 16.10.19 בה טען, כי הוא אינו קשור לאייפון הלבן, וכי גרסת השוטרים, שהשליך את הטלפון מכיסו, אינה נכונה (נספח 4 לבקשת ההסגרה).

ה. תמליל שיחות שהוקלטו בהאזנת סתר בנורבגיה בשלב החקירה הסמויה. בשיחות אלה משוחחים המתחזים עם המתלונן על קשיים המעכבים את העברת הכספים, וכן על הודעות הדוא"ל שנשלחו כחלק מהחקירה הסמויה (נספח 17 לבקשת ההסגרה).

ו. מזכר בדבר השוואת קולות מאת משטרת ישראל (השוטרת אסתר ניאזנונסקי) מיום 29.10.19, לפיו האזינה להקלטות האמורות לעיל, אל מול הקלטות חקירותיהם של המשיבים. מהאזנה זו עלה לדבריה, כי קולו של מי שמזדהה בשיחות מנורבגיה כ"פרנצ'סקו" (עורך הדין) דומה לקולו של משיב 1, וכי ככלל הקולות הנשמעים בהקלטות מנורבגיה דומים לקולותיהם של שני המשיבים (נספח 18 לבקשת ההסגרה).

44. להלן אפרט את הראיות הקושרות, לכאורה, את משיב 2 למרמה:

א. דו"ח פעולה ממשטרת ישראל (השוטר ששון שאבי) מיום 16.10.19, המתאר את מעצרו של משיב 2, במכון שטיפת המכוניות, זמן קצר לאחר מעצרו של משיב 1 (על אמינותו של דו"ח זה נסובה המחלוקת העיקרית בעניין הראיות). על פי הדו"ח, משיב 2 נשא בידו תיק חום בו נמצאו 3 טלפונים ניידים מסוג אייפון, וכי משיב 2 אמר מייד כי שניים מהטלפונים הם שלו, אך אחד מהם אינו שלו (בטלפון שאליו התכחש משיב 2 נמצאו הממצאים שיפורטו להלן) (נספח 15 לבקשת ההסגרה).

ב. חקירת משיב 2 מיום 20.10.19 בה טען, כי הוא אינו קשור לאחד האייפונים שנמצאו בתיקו, בעוד שבאחזקתו בשני המכשירים האחרים, הודה. לטענתו, השוטרים שהיו במקום אמרו בזמן המעצר שהיו שני טלפונים בתיק ורק לאחר מכן, בתחנה, אמרו שהיו שלושה טלפונים.

ג. סרטון וידאו ממצלמות האבטחה במקום המעצר, בו תועד משיב 2 נכנס לחנות ושומר שעוצר אותו מייד לאחר מכן. בנוסף, נראה שומר מסתכל בתיק ומניח אותו על הדלפק. הסרטון נגמר לפני שמשיב 2 הוצא מהחנות.

ד. מזכר השוואת הקולות האמור לעיל.

45. להלן אפרט את הראיות הקושרות את הטלפונים שנתפסו, כאמור, למרמה:

א. תדפיס בדבר קבלת דו"ח חיפוש בטלפונים הניידים האמורים באמצעות תכנת Cellebrite (נספח 9 לבקשת ההסגרה).

ב. מהחיפוש בטלפון הנייד הקשור לכאורה למשיב 1 עולה (נספח ג2 לעתירה):

i. הטלפון שימש לגישה לתיבת הדוא"ל

שנחזתה להיות כתובתו הפרטית של מונטי ואשר שימשה לקשר עם המתלונן.

ii. בטלפון היו שמורים פרטי הקשר של

המתלונן: מספר הטלפון הנורבגי שלו וכן מספר הטלפון האיטלקי שלו.

iii. נערכו שיחות מהטלפון ואילו עם המתלונן במספרי הטלפון האמורים לעיל וכן התקיים עימו קשר באמצעות אפליקציית ווטסאפ.

iv. בטלפון נפתחו מסמכים שנשלחו מהמתלונן בהנחיית משטרת נורבגיה כחלק מחקירה סמויה שבוצעה על ידי המשטרה, וכן נשלחו תשובות לפנייה זו.

ג. מהחיפוש בטלפון הנייד הקשור, לכאורה, למשיב 2 עולה:

i. מהטלפון נשלחה הודעה שהכילה כרטיס טיסה על שם מונטי, ממילאנו שבאיטליה לסטוונגאר שבנורבגיה, מכתובת דוא"ל שנחזתה להיות של מונטי. הודעה זו התקבלה אצל המתלונן.

ii. הטלפון שימש לחיבור מחשב לאינטרנט, מחשב אשר שימש לביצוע המרמה, ונתוניו אותרו על ידי משטרת נורבגיה בחקירתם הסמויה.

iii. שם הטלפון הוא כשמו של "עורך הדין" שנחזה לפעול מטעמו של מונטי.

iv. בטלפון ישנם נמצאו תמונות שהכילו את פרטיותן של חברות בהונג קונג שהיו הנמענות של העברות הכספיים.

v. הטלפון אוכן לעתים קרובות בקרבת הכתובת בה שהה משיב 2 בישראל.

vi. נמצא קשר טלפוני בין מכשיר זה למכשיר הטלפון המיוחס למשיב 1.

46. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה הוא לברר האם ישנה הצדקה להמשך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת. לאחר שעיינתי בעתירה, בראיות שהוצגו על ידי ב"כ הצדדים ושמעתי את טענותיהם בדיון לפניי, אני סבורה, כי תכלית זו מתקיימת בענייננו, שכן מכלול הראיות שהוצגו על ידי העותר, די בהן כדי לבסס את דרישת ה"אחיזה לאישום".

47. כמצוין לעיל, ב"כ המשיבים אינם חולקים על קיומן של ראיות לעצם המרמה, אלא לקשר של המשיבים למעשה, אותו הם מכחישים מכל וכל. עיקר המחלוקת בעניין הראיות נסובה סביב אותו דו"ח המתאר כיצד נתפס הטלפון בידו של משיב 2. לטענת ב"כ משיב 2, הדו"ח אינו תואם את תיעוד המצולם של המעצר, משום שלטענתו בדו"ח נאמר כי משיב 2 אמר לשוטרי שהטלפונים בתיק הם שלו, בעוד שבסרטון לא נראה שנשאל בעניין התיק. אומנם יתכן שנפל אי דיוק בדו"ח בעניין זה, או אף חמור מכך. אך באותה מידה ייתכן, כי בסמוך למעצר, השוטרי דיבר עם משיב 2, בדיוק כפי שרשם בדו"ח. ואולם, על מנת להגיע למסקנות אלו, יש לדון באמינותן ובמהימנותן של הראיות שהוצגו, לשמוע את עדותו של השוטרי ושל המשיב ולקבוע ממצאי מהימנות

ביחס אליהם. על כן המקום לבחון טענות אלה הוא בגדרי התיק העיקרי שידון בנורבגיה ולא לפני.

48. אשר לטענה כי אין די ראיות לקיום הדרישה של פשיעה מאורגנת, אני סבורה שיש בטענה זו ממש. הדיון בהסגרה אינו המקום לדון בכל הנסיבות הקיימות בסעיפי החוק. די בקביעה כי יש בראיות המצורפות "אחיזה לאישום" בעבירה באופן כללי, כדי להורות על הסגרה. בבית המשפט בנורבגיה, יידונו הנסיבות המחמירות לעומקן. יתר על כן, אציין, כי ידוע שהונאות חברתיות בסדרי גודל כגון המקרה דנן, לרוב מתבצעות על ידי מספר אנשים, ולא רק על ידי האנשים הספציפיים שביצעו את ההתקשרות. בבית המשפט בנורבגיה, עת יחקרו העדים ויבחנו הראיות, ייקבע אם אכן היו עוד אנשים מעורבים, באופן העונה על ההגדרה של התארגנות עבריינית. חוות הדעת שצירף ב"כ משיב 2 בעניין העובדה כי מעולם לא הוגש כתב אישום עם צירוף שכזה, אינה מעלה או מורידה בעניין זה.

49. סופו של דבר, אני קובעת כי הראיות המהוות בסיס לעתירה, מעלות חשד כבד לביצוע העבירות, ולא ניתן לומר כי הראיות הקושרות את המשיבים לטלפונים הן חסרות ערך על פניהן. אני סבורה שמארג ראיות זה קושר את המשיבים לביצוע המעשים המיוחסים להם, וממלא אחר דרישת ה"אחיזה לאישום".

חוקתיות ההסגרה

50. אשר לטענה כי הסגרה בכלל, ובמקרה דנן בפרט, אינה חוקתית לאור הוראת סעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו- טענה זו כבר נידונה בהרחבה, ונקבע לא אחת בבית המשפט העליון כי הסגרה לפי דרישות החוק עולה בקנה אחד עם חוק היסוד. אמנם הזכות שלא להיות מוסגר היא זכות חוקתית, אך אינה זכות מוחלטת, וניתן לפגוע בה בתנאים הקבועים בפסקת ההגבלה בסעיף 8 לחוק היסוד.

51. תנאי פסקת ההגבלה נבחנו על ידי בית המשפט העליון בעניין הסגרה, ונקבע כי סעיפי החוק עומדים בתנאים הנ"ל. (ראה ע"פ 6717/09 אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 84-90, וכן ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 60-68).

52. אשר לטענה כי חוק יסוד: ישראל - מדינת הלאום של העם היהודי, יש בו כדי לשנות את הקביעה כי הסגרה הינה חוקתית, אף לטענה זו נדרש בית המשפט העליון והכריע בה מספר פעמים. בע"פ 9203/18 גבר נ' היועץ המשפטי לממשלה (14.7.2019) נאמר:

"ראשית, אני מצטרפת בכל פה לאמירה הנחרצת כי אין רלוונטיות לאמור בחוק יסוד: ישראל - מדינת הלאום של העם היהודי לדיון בשאלות של הסגרה. לא זו בלבד שהדברים כבר הובהרו בפסיקה קודמת, אלא שראוי לחזור ולומר - מן ההיבט של שיקולי צדק בסיסיים - כי אין להעלות על הדעת התייחסות שונה של שיטתנו המשפטית לאנשים העומדים לדין פלילי בהתאם למוצאם הלאומי או הדתי. דומה שטוב היה לו טענה זו לא הייתה נטענת כלל" (שם, פסקה 2 לחוות דעתה של השופטת ד' ברק-ארז).

53. לעניין הטענה הכללית, כי נורבגיה היא מדינה אנטישמית, טענה זו נטענה בעלמא מבלי לבססה על תשתית עובדתית ממשית, ומטעם זה מצאתי לדחותה על הסף.

54. אשר למקורות ממורשת ישראל אליהם הפנה ב"כ משיב 2 בעניין איסור מסירת ישראל לעכו"ם וחומרת הסגרת יהודי לגויים- אף עניין זה נידון בעבר בבית המשפט העליון. בבג"ץ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים (10.3.87), סקר כב' השופט (כתוארו אז) מ' אלון בהרחבה את המקורות השונים, מן המקרא ועד פוסקי

דורנו, והכריע כי הסגרה על פי תנאי החוק, אינה נוגדת את עקרונות היסוד היהודיים, אלא אדרבא, מגשימה אותם. וכלשונו:

"העולה מן הדברים. כפי שראינו, מבחינת עיקרו של דין, ברור ואין ספק, כי כשם שאין להסגיר אדם הנמלט לחופש ובורח ממשעבדיו-אדוניו, כך אין לתת מקלט לעבריין הנמלט מאימת הדין אלא יש להעמידו למשפט על מעשיו. עיקרון כפול זה מקורו עוד בדין התורה: "לא תסגיר עבד אל אדוניו", מחד גיסא, ו"רוצח האוחז בקרני המזבח - מעם מזבחי תקחנו למות", מאידך גיסא." (פסקה 22 לפסק דינו)

הגנה מן הצדק

55. אשר לטענה כי למשיבים עומדת הגנה מן הצדק, משום שב"כ העותר ניסה להטעות את בית המשפט בכוונה תחילה בהסתירו ראיות חשובות וכן הטעה את בית המשפט בעניין תושבותו של משיב 2- לדידי, יש לדחות את הטענה, שכן לא הוצגה כל ראיה לכוונות זדון של ב"כ העותר. לא זו אף זו, מיד לאחר שנטענו הטענות בדבר תושבותו של משיב 2 בעת ביצוע העבירות, ב"כ העותר קיבל את הטענה, ופנה לשלטונות נורבגיה להמצאת התחייבות לריצוי עונשו בישראל ככל שיורשע בדין וייגזר עליו עונש של מאסר.

56. בעניין הטענות בדבר הסתרת התיעודי החזותי של מעצרים של המשיבים- אין מדובר בהסתרה, אלא באי מסירת חומרי חקירה, בשל מחלוקת משפטית בשאלה האם היה מקום למוסרם. בעניין זה התקיים דיון לפניי לאחר שהוגשה בקשה לעיון בחומרים אלה. לאחר שהוריתי למסור את החומרים למשיבים, ב"כ העותר עשה זאת ללא דיחוי. על כן לא היה מקום להאשמות חמורות כגון אלה של ב"כ משיב 2, ויש לדחותם מכל וכל.

57. אשר לטענה, כי העותר לא דאג לתרגום המסמכים המצורפים להסגרה לעברית, שפה אותה דוברים ב"כ המשיבים- אף דין טענה זו להידחות. כבר נקבע בבש"פ 501/09 **היועץ המשפטי לממשלה נ' מאיו** (10.5.09), כי השפה הרלוונטית לעניין תרגום המסמכים היא שפתם של המשיבים ולא שפתם של באי כוחם. המשיבים מדברים ומבינים איטלקית, ועל כן לא נדרש מהעותר לתרגם את המסמכים.

סוף דבר

58. מהנימוקים שפורטו לעיל, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיבים כברי-הסגרה לנורבגיה, בגין העבירות המיוחסות להם בבקשת ההסגרה.

59. מאחר שמשיב 2 היה אזרח ישראל ותושב ישראל בעת קרות העבירות נושא העתירה, הוא זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק, לשאת את עונשו בישראל, ככל שיורשע בדין וידון לעונש של מאסר. מאחר שמשיב 1 אינו אזרח ישראל, הוא אינו זכאי להגנה זו.

60. המשיבים יוחזקו במעצר באיזוק אלקטרוני עד להסגרתם בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, כ' אלול תש"פ, 09 ספטמבר 2020, במעמד ב"כ הצדדים והמשיבים.

